

ΜΗΧΑΛΝΕΖΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ: Ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20. — Ἐν τῷ ἔξωτ. φρ. 30.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ: ἅπαρ ἡ δις, λ. 40, τρίς ἕως ἑξάνκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἡ ἑξαμηνίαν λ. 10.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέταται τῆς οἰκίας Φιλήμορος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. —

B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΦΘΥΝΤΗΣ

ΝΑ ΠΩΛΗΘΩΜΕΝ!

Μεταξὺ τοῦ εὐρωπαϊκοῦ ἢ μᾶλλον ἀλλοεθνοῦς τύπου δέον νὰ κατατάξωμεν καὶ τὴν τεργεσταίαν συνάδελφον «Νέαν Ἡμέραν», ἥτις καὶ αὐτὴ, ὡς αἱ ἀγγλικαὶ, αἱ γερμανικαὶ ἢ αἱ φινλανδικαὶ ἐφημερίδες—ἀν ὑπάρχωσι τοιαῦται ἐν Φινλανδίᾳ—καὶ ἀργὰ μᾶς ἐνθυμεῖται, καὶ ὁσάνκις μᾶς περιποιῇ τὴν τιμὴν αὐτῆς, πράττει τοῦτο ἄλλοτε μὲν διὰ νὰ μᾶς κολαφίσῃ, ἄλλοτε διὰ νὰ προφητεύσῃ τὴν ἀναμέουσαν τὸ ἔθνος μας ἐξολόθρευσιν, καὶ ἄλλοτε πάλιν μετὰ πατρικῆς ἀγάπης νὰ μᾶς συμβουλεύσῃ νὰ τραπῶμεν τὴν καλὴν ὁδὸν, ἐξαιτούμενοι τὸν ἔλεον, τὴν προστασίαν καὶ τὴν κυριαρχίαν τῆς καισαροβασιλικῆς κυβερνήσεως τῆς Αὐστρουγγαρίας. Ἐκεῖνα τὰ Κ. Κ., σύμβολα τῆς δυναστείας τῶν Ἀψβούργων, τὰ ὁποῖα βλέπει τις πανταχοῦ τῆς Αὐστρίας, ἐπὶ τῶν ταινιῶν τοῦ μονοπωλίου τοῦ καπνοῦ ὡς ἐπὶ τῶν κασκέτων τῶν ὁδοκαθαριστῶν, διψᾷ ἢ «Νέα Ἡμέρα» νὰ τὰ ἴδῃ ἐν κολοσσαίοις χαρακτῆροι ἀναγραφόμενα ἐπὶ τῆς μετώπης τοῦ Παρθενῶνος καὶ τοῦ ἀετώματος τῶν βασιλικῶν ἀνακτόρων.

Ἐν τῷ τελευταίῳ φύλλῳ ἀφιέρωσε πάλιν ἐκ καθαροῦ φιλελληνισμοῦ ἢ ἀνθρωπὸς μίαν ἢ δύο στήλας περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς Ἑλλάδος, ἔπερ εὐρίσκει σκοτεινόν, συννεφιασμένον, ἀπελπιστικόν, διότι οἱ μωροὶ Ἕλληνες οὔτε μετὰ τῆς Ρωσίας ὑπογράφουσι συμῶλαιον ἀγοραπωλησίας, οὔτε εἰς τὴν Αὐστρουγγαρίαν ἐννοοῦσι νὰ παραδοθῶσιν. Ἡδύνατο ἄλλοτε οἱ Ἕλληνες νὰ κυριαρχήσουσιν ἐν Θράκῃ, Μακεδονίᾳ καὶ Ἀλβανίᾳ; ἀλλὰ δυστυχῶς ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ ἐπαράτου σχίσματος, ἢ ἐνέργεια τοῦ Ἑλληνισμοῦ εἶνε ἀπλῶς ἀρηρητικὴ καὶ διαταρακτικὴ.—Ἄν δὲν ἀπατώμεθα, ἐπὶ τῶν κρητικῶν ὁ Ἀλῆ πασσᾶς ἀπαράλλακτον μετεχειρίζετο γλωσσᾶν, κατὰ γέλλων ἡμᾶς εἰς τὴν Εὐρώπην ὡς ταραξίας τῆς Ἀνατολῆς. Οἱ συντάκται τῆς «Νέας Ἡμέρας» βεβαίως θὰ ἐσπούδασαν εἰς τὴν σχολὴν τοῦ Ἀλῆ ἢ τοῦ Καραθεοδωρῆ πασσᾶ.—Ἐὰν δὲν ἦσαν ὄλων ἐστερημένοι κοινοῦ νοῦς, ἔπρεπε νὰ ἐννοήσουσιν ὅτι ὁ Ἑλληνισμὸς μόνος δὲν δύναται νὰ ἀντιπάλαισῃ κατὰ μυρίαν ἐπιβουλῶν καὶ ἢ ἀρακώφῃ τὸν δρόμον τῆς ἱστορίας—ὁ δρόμος τῆς ἱστορίας οὐδεὶς ἄλλος εἶνε κατὰ τὴν «Νέαν Ἡμέραν» ἢ ὁ νέος ἑξακνδραποδισμὸς τῶν Ἑλλήνων — καὶ ὅτι δεινότερας καὶ ἀνεπα-

νορθώτους συμφορὰς — βλέπετε ὅτι δὲν μᾶς χερίζει προκειμένου περὶ Σλάβων ἢ Αὐστρικῶν οὐδὲ τὴν μετὰ τεσσαρὰς αἰῶνας, ὡς ἐπὶ Τούρκων, ἐλπίδα ἀπελευθερώσεως — δύναται νὰ προλάβῃ μόνον περιορίζων τὰς ἀξιώσεις του ἀναλόγως τῶν μέτων του καὶ συνεννοούμενος ἐγκαιρῶς μετ' ἐνός, τοῦλάχιστον, τῶν ἀντιζήλων. Ἐπὶ στιγμὴν ἐφάνη ὑπερισχύουσα ἡ φρόνιμος αὐτῆ πολιτικῆ.

Ὁ ἡγεμὼν τῆς Βουλγαρίας ἀπῆλθεν εἰς Ἀθήνας κρατῶν ἐν ταῖς χερσὶ θαλὸν ἐλαίαν καὶ ὁ βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων περιεπτύχθη αὐτὸν ὡς νεώτερον ἀδελφόν. Ἀλλὰ δυστυχῶς ἔκτοτε ἐν αὐταῖς ταῖς Ἀθήναις ἐκδηλοῦται σφοδρότατη ἀντιπραξίς κατὰ πάσης πρὸς τοὺς Βουλγάρους συνδιαλλαγῆς. Οἱ Ἀθηναῖοι δημοσιογράφοι δὲν ἤξεύρουσιν τί γράφουσι. Ἐξεγείρουσι κατὰ τοῦ ἑλληνισμοῦ ἀπίστους ἐχθρούς καὶ οὐδένα ὑποδεικνύουσιν αὐτῷ φίλον. Ἡνέουσι τὰ μένεα κατὰ τῆς Πύλης, διότι ἀμφισβητεῖ τὴν κοσμικὴν ἐξουσίαν τοῦ πατριαρχείου· ἀποκρούουσιν ὑπεροπτικῶς τὴν ὑπὸ τῶν Βουλγάρων τεινομένην φιλικὴν χεῖρα· κηρύττουσι πόλεμον ἐξοντώσεως κατὰ τοῦ πανσλαβισμοῦ· φαίνονται ἔτοιμοι ν' ἀποκρούσωσι διὰ πάσης θυσίας τὴν αὐστριακὴν ἐπικράτησιν· καταγγέλλουσιν ἐν Μακεδονίᾳ τὴν προπαγάνδαν τῶν Ρωμούνων καὶ ἐν Ἠπείρῳ τὰς αὐτονομιστικὰς ἐνεργείας τῶν Ἀλβανῶν. Πρὸς πραγματοποιήσιν τοιοῦτου προγράμματος ἀμφιβάλλει ἡ «Νέα Ἡμέρα» ἐὰν θὰ ἔρουν αἱ δυνάμεις ἔθνους ἐκ τριάκοντα καὶ τεσσαράκοντα ἑκατομμυρίων, δὲν ἀρκοῦσι δὲ βεβαίως αἱ δυνάμεις ἔθνους εὐαριθμοτάτου καὶ ἰσωτερικῶς ἀσυντάκτου καὶ διηρημένου. Συνασπιζόμενοι μετὰ τῶν λοιπῶν χριστιανικῶν λαῶν καὶ ἀνδρῶντες ἀπὸ κοινοῦ μετ' αὐτῶν καθεστῶς βιώσιμον, θὰ ἡδυνάμεθα ἴσως ν' ἀνακόψωμεν τὴν πρὸς τὸ Αἰγαίον κάθοδον τῆς Αὐστρίας, συνεννοούμενοι δ' ἐγκαιρῶς πρὸς τὴν Αὐστρίαν, θὰ ἐπετυγχάνομεν ἴσως παρ' αὐτῆς προστασίαν κατὰ τοῦ σλαβικοῦ σποικείου. Βλέπετε ὅτι δὲν εἶναι διόλου ἀποκλειστικὴ εἶναι μετρία μὲ πρόγραμμα λίαν εὐρὺ· ἀφίνει εἰς τὴν ἐκλογὴν μας εἰς ποίους θέλομεν νὰ μᾶς πωλήσῃ, εἰς τοὺς Αὐστριακοὺς ἢ τοὺς Ρώσους. Διότι μόνου, καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ἡμεθα γνήσιοι ἀπόγονοι τῶν μαραθωνομάχων, δὲν θὰ δυνηθῶμεν ν' ἀντιπάλαισωμεν κατὰ Ρώσων καὶ Βουλγάρων, κατὰ Τούρκων καὶ Αὐστρικῶν, καὶ Ἀλβανῶν καὶ Ρωμούνων. Θᾶπτον ἢ βράδιον ἢ Ἀνατολὴ θὰ καταστῇ θέατρον νέας συγκρούσεως· ἐὰν δὲ ἐπιμεινώμεν εἰς τὴν ἄγχι τοῦδε πολιτικῆς ἀπομονώσεως καὶ τῆς ἀρηγήσεως, οἷοσδήποτε καὶ ἂν νικήσῃ, τ' ἀναλόματα τῆς πάλης θ' ἀπο-

τίσωμεν ἀδρῶς ἡμεῖς. Ἡ ὑποδουλούμεθα δηλαδὴ, ἐθελοντί ἢ ἄλλως ἐξανδραποδιζόμεθα εἰς.

Ὅτι δὲν δυνάμεθα νὰ ἀρνηθῶμεν εἰς τὴν τεργεσταίαν συνάδελφον εἶναι ἢ εἰλικρίνεια καὶ παρρησία δι' ἧς ἀναλαμβάνει ἀπέναντι τῶν Ἑλλήνων τὸ μεσιτικὸν αὐτῆς ἔργον. Ἐάν ἐξεδίδοτο ἐν Ἀθήναις, ἴσως αἱ προτάσεις τῆς θὰ διετυποῦντο περιφραστικώτερον. Ἐδῶ δυστυχῶς βλεπόμεθα ὅλοι δεκάκις τῆς ἡμέρας· διὰ νὰ ἐξέλθῃ εἰς τις μεταξὺ ἡμῶν κηρύττων· πωληθῆτε! ἀπαιτεῖται ἢ νὰ παρουσιασθῇ ὡς παράφρων ἢ νὰ ἔχῃ φήμην ἀναιδούς· ἀλλ' ἐν Τεργέστη ἢ μικρὰ ἑλληνικὴ Κοινότης καταγίνεται εἰς τὸ ἐμπόριον ὅσον ἀφ' ἑαυτῶν ἄλλον κόσμον, χαριέστεροι γινόμεθα κηρύσσοντες τὴν αὐστριακὴν κατάκτησιν ἢ ἐπιμένοντες εἰς τὰ ἑλληνικὰ δίκαια.

Ποῖον δὲ εἶνε τὸ πρόγραμμα τῆς «Νέας Ἡμέρας»; τὸ πρόγραμμα αὐτὸ εἶνε διπλῶν: ἀνάγεται εἰς τὸ παρελθόν· ἀνάγεται καὶ εἰς τὸ μέλλον. Τὸ παρελθόν εἶνε τὸ ἐπάρτατον σχῆμα. Ὅτε ἦτο ἐν ταῖς παραμοναῖς τὸ σχῆμα νὰ κηρυχθῇ καὶ ὀλίγον μετὰ ταῦτα πρὸ τοῦ ρωσοτουρκικοῦ πολέμου, οἱ ὑπὲρ τοῦ Σχίσματος ἐκηρύσσοντο ὑπὸ τῶν ἀπειροπαληθέντων εἰς τὴν Ρωσίαν προδοτῶν καὶ τῆς μερίδος τῶν πρακτικῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων κατατάσσοντο αἱ δύο συνάδελφοι «Κλειῶ» καὶ «Νέα Ἡμέρα», ὡς θεωρητικοί, ὡς χιμαιρολάτραι, ὡς σχολαστικοί, ὡς ἄνθρωποι λόγων καὶ οὐχί ἔργων. Μὲ τὸ σχῆμα, μᾶς ἔλεγον, θὰ πολεμήσητε τὸν ρωσικὸν κολοσσόν; Μὲ τὸ σχῆμα θὰ καταστήσητε τὴν Μακεδονίαν ἑλληνικὴν; Μὲ τὸ σχῆμα θὰ συγγρατήσητε τὴν Θράκην ἑλληνικὴν; Μετὰ τὸν ρωσοτουρκικὸν πόλεμον ὅτε τὸ σχῆμα ἀνεδείχθη ἐκ τῶν φοβεροτέρων ἐθνολογικῶν ὄπλων τὸ ὁποῖον ὅμως μέχρι τοῦδε ἀτελῶς ἀτελεστάτα χειριζόμεθα, χάρις εἰς τὴν ἀδράνειαν καὶ τὴν ἀνικανότητα Πανταζίδου, Μαυροκοράτου καὶ Παπαρρηγοπούλου, τὰ πρόσωπα ἠλλαξάν. Οἱ πρακτικοὶ ἐγενόμεθα ἡμεῖς, οἱ ὑπὲρ τοῦ Σχίσματος· διότι δι' αὐτοῦ σώζομεν ὅ,τι σώζομεν ἐκ τῆς Θράκης καὶ τῆς Μακεδονίας· δι' αὐτοῦ ἢ ρωσικὴ μάχαιρα ἠμβλύθη καὶ ἢ βουλγαρικὴ πυρίτις ἐβράχην· αἱ τσακμακώπετραί τῆς προπαγάνδας δὲν πιάνουν, καὶ τὸ ρεῦμα τῆς ἐκβουλγαρίσεως ἀνεστάλη κατὰ μέγα μέρος· καὶ ὅ' ἀνεστάλλετο κατὰ μεγαλειότερον, ἂν ἐνηργοῦμεν καὶ ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἀνθρωπινώτερον. Οἱ θεωρητικοὶ δὲ, οἱ χιμαιρολάτραι, οἱ σχολαστικοὶ ἀπεδείχθησαν οἱ πολεμοῦντες τότε καὶ νῦν τὸ Σχῆμα· τί ἐπενόησαν; ὅτι ἂν δὲν ἐκηρύσσεται τὸ Σχῆμα, ἢ Ρωσία θὰ περιώριζε τὰς ἀξιώσεις αὐτῆς μέχρι τοῦ Αἰμου, ἢ Ἀνατολικὴ Ρωμανία θὰ ἐκηρύσσεται ἑλληνικὴ καὶ ἐκ τῆς Βουλγαρίας δὲ ἀκόμη αἱ ἀκταὶ τοῦ Εὐξείνου θὰ ἔμενον ἴσως εἰς τοὺς Ἕλληνας. Καὶ τώρα πάλιν τί λέγουν; Ἄρα τὸ Σχῆμα καὶ θὰ ἰδῆτε! Τί θὰ ἰδοῦμεν; Ὅτι θὰ πάσσουν οἱ Βούλγαροι ἐποφθαλιμῶντες τὴν Μακεδονίαν; Ἡ ὅτι θὰ πάσῃ ἢ Ρωσία σπρώχουσα τὸν σλαβισμὸν εἰς τὸ Αἶγαίον; Ἡ ὅτι θὰ πάσῃ ὁ πανσλαβισμὸς ἔγων ὡς μεγάλην ἰδέαν τὴν Κωνσταντινουπόλιν; Τίνας θέλουν νὰ ἐξαπατήσουν; Ἡμᾶς, ἑαυτοὺς ἢ τοὺς κυρίου των;

Τὸ μέλλον εἶναι: ἢ δέσμευσις τῆς Ἑλλάδος. Πολλὸ μᾶς ὑπενημιχίζε ἢ ἀγωνία τῆς «Νέας Ἡμέρας» τοῦ νὰ κηρυχθῶμεν ἀπὸ τοῦδε Αὐστριακοὶ ἢ Ρῶσοι τὴν μανίαν μερικῶν πολιτευομένων, οἵτινες, ὅποταν βλέπωσιν ἀνεξάρτητὸν τινα βουλευτὴν μὴ ὑπὸντα εἰς κόμμα, τὸν ἐρωτῶσι μετὰ θαυμασμοῦ: τί; ἀκόμη δὲν ἐδηλώθη; Σπεῖσε, σπεῖσε, νὰ μὴ μείνησιν εἰς τὰ κρύα τοῦ λούτροῦ. Καὶ ὁ μὲν κομματικὸς χρωματισμὸς ἔχει μίαν δικαιολογίαν, ἀφοῦ τὸ πολίτευμα εἶναι τοιοῦτον· κυβερνᾷ διὰ κομμάτων.

Ἀλλὰ ἢ σπουδὴ τοῦ ἄλλοτριῶ ἐθνολογικοῦ χρωματισμοῦ; Δὲν ἀρκεῖ λοιπὸν ὅτι εἴμεθα Ἕλληνας; Πρέπει νὰ κηρύξωμεν ὅτι θέλομεν νὰ γίνωμεν καὶ Ρῶσοι ἢ τοῦλάχιστον Αὐστριακοὶ; Καὶ τότε μόνον ἢ φιλέλλην «Νέα Ἡμέρα» θὰ εὐδοκήσῃ νὰ ἐμολογήσῃ ὅτι ἐννοεῖ τί ἀκριβῶς θέλουσιν οἱ Ἀθηναῖοι δημοσιογράφοι. Τί ἀκριβῶς θέλουσιν εἶναι τοῦτο: νὰ μὴ γίνωσιν οὔτε Ρῶσοι οὔτε Αὐστριακοὶ. Ἐνῷ τί ἀκριβῶς θέλει ἢ «Νέα Ἡμέρα» εἶναι τοῦτο: νὰ γίνωμεν ἢ Ρῶσοι ἢ Αὐστριακοὶ. Διότι βεβαίως ἢ διπλῆ μεσιτεία ἦν μᾶς προτείνει: ἢ νὰ συνασπισθῶμεν μετὰ τῶν λοιπῶν χριστιανικῶν λαῶν καὶ νὰ ἐμποδίσωμεν τὴν καθόδον τῆς Αὐστρίας; εἰς τὸ Αἶγαίον ἢ νὰ συνεννοηθῶμεν ἐγκαίρως μετὰ τὴν Αὐστρίαν μὴ ἐμποδίζοντες τὴν καθόδον αὐτῆς εἰς τὸ Αἶγαίον, δὲν πιστεύομεν νὰ ἐννοῆ ἢ «Ἡμέρα» ὅτι θὰ τὸ κάμωμεν τοῦτο ἄνευ θυσιῶν. Εἰς τὴν Αὐστρίαν θὰ παραχωρήσωμεν τὴν Θεσσαλονίκην καὶ δι' αὐτῆς—νὰ εἰσθε βέβαιοι—ὅλην τὴν Μακεδονίαν μετὰ τῶν Σλαύων πάλιν ἂν συνεννοηθῶμεν, τί θὰ τοὺς δώσωμεν εἰς ἀντάλλαγμα;

Ὅχι βέβαια τὴν Βουλγαρίαν, ἢν κατέχουν, οὔτε τὴν Ἀνατολικὴν Ρωμανίαν, ἢν ἡμικατέχουν· ἀλλὰ, Μακεδονίαν, Μακεδονίαν, Μακεδονίαν. Καὶ εἰς τὸ ζήτημα ὅμως αὐτὸ νομίζει ἢ «Νέα Ἡμέρα» ὅτι οἱ ὀλίγοι Ἀθηναῖοι δημοσιογράφοι, οἱ περὶ αὐτοῦ ἀσχολούμενοι, εἴμεθα ἀδυσώπητοι δογματισταί; Ἡμεῖς, οἵτινες ἐδικαιοῦμεθα ἱστορικῶς καὶ ἐθνικῶς, δὲν ἔχομεν ἄλλοτριᾶς φιλοδοξίας, οὐδὲ ἀλλότρια ἐπιζητούμεν. Ἀλλ' ὅταν βλέπωμεν τὰ ἡμέτερα ἀντιποσούμενα ὑπὸ ἄλλων, δὲν κάμνομεν συντροφίαν μετὰ αὐτοὺς τοὺς ἄλλους, ὅπως οὐδέποτε πιστεύομεν καὶ ὁ συντάκτης τῆς «Νέας Ἡμέρας» θὰ ἔκαμε συντροφίαν μετὰ λωποδύτην, ὅστις καιροφυλακτεῖ νὰ τοῦ ἀρπάσῃ τὸ ὄρολόγιον ἢ το χρονομετρητικόν.

Ἄλλ' ἐξεγείρομεν κατὰ τοῦ ἑλληνισμοῦ ἀπείρους ἐχθρούς καὶ οὐδένα ὑποδεικνύομεν αὐτῶ φίλον. Ἐξεγείρομεν; Αὐτὸ εἶναι ὠραῖον. Ἐξεγείρομεν τοὺς Ρωμῶνους, οἵτινες ἐπλημμύρησαν τὴν Μακεδονίαν· ἐξεγείρομεν τοὺς Βουλγάρους οἵτινες μέχρι Θεσσαλονίκης ζητοῦν νὰ προχωρήσουν· ἐξεγείρομεν τοὺς Αὐστριακοὺς, οἵτινες εἰς τὸ ἐθνολογικὸν ψευδαισθῶν τῆς αυτοκρατορίας των θέλουν νὰ προσθέσουν καὶ τὴν ἑλληνικὴν φυλὴν· ἐξεγείρομεν τὴν Πύλην, ἣτις οὐ παύεται πολεμοῦσα τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Γένος. Ἐξεγείρομεν; Αὐτὸ εἶναι ἀριστοῦργημα! Τί δυστύχημα! νὰ τοὺς σηκῶνομεν ἡμεῖς ὅλους αὐτοὺς εἰς τὸ πόδι αὐτοῦ οἵτινες οὐδέποτε ἀφ' ἑαυτῶν θὰ ἐκινῶντο! Ἡ ἀφέλεια τῆς «Ἡμέρας» εἶναι ἴση πρὸς τὴν πανουργίαν τῆς.

Πρώτην φορὰν ἀκούομεν ὅτι δύναται νὰ γίνῃ συμμαχία μεταξὺ μερῶν φιλοδοξούντων ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα. Ἀλλὰ θὰ ἰσχυρισθῇ ἢ «Νέα Ἡμέρα»: νὰ μοιράσωμεν. Νὰ μοιράσωμεν μεταξὺ Ρῶσων, Βουλγάρων, Τούρκων, Αὐστριακῶν, Ἀλβανῶν καὶ Ρουμῶνων, διότι αὐτοὺς παραδέχεται ὡς μνηστῆρας τῆς Μακεδονίας; Δὲν θὰ πάθωμεν τότε ὅ,τι οἱ ὀλίγοι ὄπαδοί τῆς κοινοκτημοσύνης οἱ παρουσιασθέντες εἰς τὸν Ρόσχιλδ τὴν ἐπιούσαν τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1848 καὶ προτείναντες εἰς αὐτὸν ἐπ' ὀνόματι τῆς ἰσότητος νὰ διανεμηθῶν τὴν περιουσίαν του; Τί τοὺς εἶπεν ὁ Ρόσχιλδ; Μάλιστα, εὐχαρίστως. Ἐγὼ περιουσίαν ὄχθοντα ἐκατομμύρια. Ὅλοι οἱ Γάλλοι εἴμεθα σαράντα ἐκατομμύρια. Σᾶς ἀναλογῶν, κύριοι, δύο φράγκα εἰς τὸν καθένα σας. Λάθετε τὰ δύο φράγκα καὶ ἀπέλθετε. Καὶ εἰς ἡμᾶς λοιπὸν, κατὰ τὴν λογικὴν τῆς «Νέας Ἡμέρας», μᾶς ἀναλογῶν δύο πέτραι καὶ νὰ ἀπέλθωμεν· ἀλλὰ καὶ τὰς πέτρας αὐτὰς τὰς ρίπτωμεν ὅπισθεν ἡμῶν, ἄς προσέξῃ δὲ ὁ συντάκτης τῆς «Νέας Ἡμέρας» μήπως εὐρεθῇ ἐκεῖ καὶ κακοπάθῃ.

Ὅτι ζητοῦμεν—διὰ νὰ τελειώσωμεν—εἶνε ἐν ὧρα μὲν εἰρήνης νὰ φυλάττωμεν τὴν ἐθνολογικὴν μας ὑπόστασιν ἐν ταῖς χώραις, δι' ἃς τοιοῦτοι μνηστῆρες ἐρωτολογοῦσιν ἐν ὧρα δὲ πολέμου νὰ καταλάβωμεν αὐτάς. Εἰς τὴν τελευταίαν περίστασιν θὰ ἐνεργήσωμεν μετὰ ἢ ἄνευ συμμαχῶν· ἂν ἐνεργήσωμεν μόνον, βεβαίως δὲν θὰ ἔχομεν μαζὺ μας καὶ τὸν κ. Βυζάντιον τῆς «Νέας Ἡμέρας», ὅστις θὰ μᾶς ὑπολάβῃ ὡς στίφη παραφρόνων· ἂν ἐνεργήσωμεν μετὰ συμμαχῶν, βεβαίως σύμμαχοι δὲν θὰ ἦνε ἐκεῖνοι, οὐς μᾶς προτείνει μεσιτικῶ τῷ τρόπῳ ἢ «Νέα Ἡμέρα». Εἰς πᾶσαν συμμαχίαν θὰ καταθέσωμεν τὴν συμβολὴν μας, ἀλλ' ἢ συμβολὴ αὕτη δὲν θὰ ἦνε οὔτε ἢ ἐθνικὴ τιμὴ, οὔτε ἢ ἐθνικὴ σημαία, ὅπως φείνεται ποθοῦσα ἢ Τεργεσταία συνάδελφοι.

Καλιθέα

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐν τῷ φύλλῳ τοῦ παρελθόντος Σαββάτου τὸ «Ἐθνικὸν Πνεῦμα» καταγγέλλει τὸν ἐκ Καλαμῶν ἀνταποκριτὴν μας ὡς ἐξυβρίζοντα σκαιῶς τοὺς Λάκωνας ἐν γένει. Ἄς μᾶς ἐπιτρέψῃ τὸ συνάδελφον νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι ὁ ἀνταποκριτὴς μας ἐμαρκατήρησεν ἄπλως κακίας τινος τῶν Μανιατῶν, ἐμολογομένης καὶ ὑπο πολλῶν, ἀλλὰ δικαιολογούμενης ἐκ τῆς μακραιωνος βαρβρότητος καὶ ἀγριότητος, ἣτις ἐπεκάθησε τὸν ἀπρόσιτον ἐκεῖνον τόπον τόσοις αἰῶνας χαλεποὺς καὶ δεινοὺς, καθ' ὅς; κατὰ τὸ πλεῖστον ἔσωσαν μὲν τὴν ἀνεξαρτησίαν των, προσεκτήσαντο ὅμως κοινὰς ιδιότητας ὅχι ἀγαθὰς. Ὁ ἀνταποκριτὴς μας ὠμολόγησεν ὅτι οἱ Μανιαταὶ ἔχουν καὶ τὰς ἀρετὰς των, τοῦτο δὲ περιέκοψε τὸ «Ἐθνικὸν Πνεῦμα», πλαστογραφήσαν ἀρνητικῶς τὸν ἀντα-

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 486)

Ἐν τούτοις ἢ νίκη τοῦ κυρίου Δεσιμαῖζ δὲν ἦτο πλήρης. Τί ἤθελε; Νὰ ἔχῃ τὴν ὠραίαν μαρκησίαν. Ἀλλ' ἢ Κεκιλία ἦτο πρὸ πάντων τιμὰ γυνή· δὲν ἠδυνήθη μὲν νὰ προφυλάξῃ τὴν καρδίαν τῆς, ἀλλ' ἢ ἠννοεῖ νὰ ἦνε σεβαστὸν καὶ νὰ σέβηται αὐτὴ τὸ ὄνομα ὃ ἔφερεν. Ἐγνώριζε τὰ πρὸς τὸν σύζυγον καὶ τὸ τέκνον τῆς καθήκοντα καὶ δὲν ἤθελε νὰ ὑπάρξῃ κηλὶς εἰς τὴν ἀνέπαφον διαμείνασαν ἀπὸ αἰῶνων οἰκογενειακὴν τιμὴν. Ἠδυνήθη ν' ἀντιστῇ εἰς τὰς παρακλήσεις καὶ ἰκεσίας, εἰς τὰ δάκρυα καὶ εἰς αὐτάς ἐτι τὰς ἀπειλὰς τοῦ ἀπατεῶνος, ὅστις ἐν τῇ ἐξάψει τοῦ πάθους του ἔλεγεν εἰς αὐτὴν ὅτι θὰ ἔρριπτεν εἰς τὸν ἀέρα τὸν μυελὸν του ἢ θὰ ἐφόνευεν ἑαυτὸν δι' ἐγγχειριστὸν ἐνώπιόν τῆς.

Ἀντέστη· ἀλλ' ὅ,τι ὑπέφερε μόνος ὁ Θεὸς γινώσκει. Ἡ Κεκιλία ἦτο δυστυχὴς, ἔκλαιεν, ἰδίως τὴν νύκτα κατὰ τὰς

ποκριτὴν μας. Περιέκοψε δὲ καὶ τὴν ἀλγεινὴν σκέψιν του: «τίς ἐφρόντισε νὰ ἐκκολάψῃ τὰς ἀρετὰς τοῦ νεωτέρου Λάκωνος; Τὰ ὄρη του ἢ οἱ βράχιοι του ἢ ἡ φτώχεια του ἢ οἱ ἀρχηγοὶ του;» Ὁλόκληρος φιλοσοφία καὶ φιλολακωνισμὸς κρύπτεται ἐν τῇ φράσει ταύτῃ τὴν ὁποίαν τὸ «Ἐθνικὸν Πνεῦμα» εἰς τὰ εὐκόλα καὶ τὰ ταπεινὰ κυλιόμενον δὲν δύναται νὰ ἐννοήσῃ. Ἰβρίζουν τοὺς Λάκωνας ὅχι οἱ ὀμιλοῦντες πρὸς αὐτοὺς τὴν γλῶσσαν τῆς ἀδελφικῆς εἰλικρίνειας, ἀλλ' οἱ κολακεύοντες τὰς ἀδυναμίας των καὶ οἱ τρέμοντες μήπως τὸ ἠθικὸν τοῦ λαοῦ βελτιωθῇ καὶ τότε οἱ κατεργαρεῖαι δὲν ἔχουν πέρασιν. Ὁ δὲ ἀνταποκριτὴς μας ἐκ Καλαμῶν δὲν ξεύρομεν ἂν ἦνε Καλάμιος ἢ Μεσσίνιος, εἶνε ὅμως Ἕλληνας, καὶ τὸ ἀπέδειξεν μέχρι τοῦδε αἱ ἐπιστολαὶ του, μετὰ πόνου περὶ τῶν ἐκεῖ πραγμάτων γράφοντος, τοὺς ἀγαθοὺς πολίτας ἐνθαρρύνοντος, τοὺς μὴ ἀγαθοὺς πολεμοῦντος, καὶ ἐν γένει μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὴν μεταρρύθμισιν καὶ τὴν πρόσδον ἐπιδιώκοντος.

Μετὰ τῶν ἐπιτρόπων τῶν Ἑλλήνων τῆς Βουλγαρίας συναπῆλθον εἰς Θεσσαλίαν καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν περίξ τῆς Τραπεζοῦντος χωρίων, μαστιζομένων καὶ αὐτῶν ὑπὸ πολλῶν κακῶν καὶ δὴ καὶ τοῦ κινδύνου τοῦ ἐκρωτισμοῦ καὶ ἐπιθυμούντων νὰ ἐγκατασταθῶσιν εἰς τὰς πειρίας Θεσσαλικῆς γαίας.

Ὁ νέος Δημήτριος Μιχαλόπουλος διακρινόμενος μεταξὺ τῆς Αἰγιαλωτέιδος νεολαίας δούς τὰς θεωρητικὰς αὐτοῦ ἐξετάσεις ἀνηγορεύθη διδάκτωρ τῆς ἰατρικῆς ἐν μέσῳ τῶν συγχαρητηρίων τῶν πολλῶν του φίλων.

μακρὰς τῆς αὐπνίας τῆς ὥρας, μόνον δὲ ὅτε ἐκράτει εἰς τὰς ἀγκαλὰς τῆς τὸν μικρὸν τῆς Παῦλον ἠσθάνετο ἑαυτὴν ὀλίγῳ ἥσυχον.

Πολλὰ γυναῖκες κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην—ὑπάρχουσι δὲ τοιαῦται καὶ σήμερον—συνειθίζον νὰ μεταχειρίζονται τὸν χάρτην ὡς τὸν ἐμπιστευτικὸν τῶν μυχαιοτέρων τῆς καρδίας των.

Καὶ ἢ Κεκιλία εἶχε τὸ ἡμερολόγιόν τῆς, ἐν ᾧ κατὰ πᾶσαν ἐσπέραν πρὶν κατακλιθῆ ἔγραφε τὰς μυχίους σκέψεις τῆς καὶ τὸ ὁποῖον ἦτο ὁ μόνος πνευματικὸς, ὁ μόνος ἐμπιστευτὴς τοῦ μυστικοῦ τῆς, διότι τὰ πάντα κατεχώριζε, τὸν ἐρωτᾷ τῆς, τὰς ἀγωνίας, τοὺς σπαραγμοὺς τῆς ψυχῆς τῆς, τὰς δόνας αὐτῆς.

Ὅτε ἡμέραν τινα ἢ νεαρὰ γυνὴ ἐξῆλθε πρὸς ἐπίσκεψιν, ὁ στρατηγὸς λαθῶν ἀνάγκην ἐγγράφου τινος, ὅπερ ἐγίνωσκεν ἐν τῷ θαλάμῳ τῆς μαρκησίας, μετέβη χωλαίνων ἐκεῖ καὶ μάτην ἀνεζήτησεν αὐτὸ εἰς τὸ μέρος ὅπου ἐνόμισεν ὅτι εὕρισκετο.

Ἐμελλε νὰ ἀποσυρθῇ, ὅτε ἢ χεῖρ αὐτοῦ στηριζομένη ἐπὶ τῆς ἐστίας ἔψαυσε μικρὰν κλειδα, δι' ἧς ἠνοήγοντο οἱ σύρται ἐπίπλου ἐν ᾧ ἤπρχον τὰ ἀναγκαῖα διὰ τὸν εὐπρεπισμὸν τῆς Κεκιλίας ἀντικείμενα.

— Τὸ ἐγγράφον ἴσως εἶνε ἐδῶ, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ μαρκησίας.

ΕΞ ΙΤΑΛΙΑΣ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Βήριον, 21)2 Ιουνίου 1883

Ἡμέρα πένθους διὰ τοὺς Ἴταλοὺς· εἶναι ἡ σήμερον συμπληροῦται ἐν ἔτος ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Γαριβιάδη. Ἀπανταχοῦ τῆς Ἰταλίας σήμερον τελοῦνται τὰ μνημόσυνα καὶ λόγοι καὶ δάκρυα καὶ στέφανοι πανταχοθεν καταρρέουσιν ἐπὶ τὴν μνήμην τοῦ ἐλευθερωτοῦ. Πόσα καὶ πόσα θὰ εἶχε πᾶς τις νὰ γράψῃ καὶ νὰ εἴπῃ περὶ τοῦ Γαριβιάδη, τοῦ μοναδικοῦ αὐτοῦ ποιητικοῦ, ἐπικού τύπου ἐν τοῖς νέοις τούτοις καιροῖς τῆς θετικῆς φιλοσοφίας, τῆς στατιστικῆς καὶ τῆς ποιήσεως· κατὰ Ζολᾶ.

Ἡ μνημόσυνος τελετὴ ἐπὶ τῆς ἐπετηρίδος ταύτης ἐτελέσθη ἐνταῦθα γῆρας, μίαν ἡμέραν πρότερον μεταξὺ τῶν λαθόντων τὸν λόγον ἐνώπιον τῆς ἐλευθεριώτερης τάξεως τῆς ἡμετέρας πόλεως, ὑπῆρξε καὶ ὁ ἡμέτερος ἀνταποκριτὴς, ὁμιλήσας ἐν ὀνόματι τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ καινοδουλευτικὴ πολιτικὴ τῆς Ἰταλίας μετὰ τὴν τελευταίαν ὑπουργικὴν τροποποίησιν, καθ' ἣν οἱ φιλελευθεροὶ Ζακαρδέλλης καὶ Βακκαρίνης ἀντικατεστάθησαν ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Γιαννοῦστη γερούσιαστου, καὶ Γενάλα βουλευτοῦ, εἰσῆλθεν ἐν νέα φάσει· ὁ μετασχηματισμὸς εἶναι γεγονός τετελεσμένον· τὸ κυβερνῶν κόμμα δὲν καλεῖται πλέον φιλελευθερον ἢ ἀριστερά.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Βουλῆς κ. Δομίνικος Φαρίνης ἀνέλαβε τὴν ἔδραν του· περὶ αὐτοῦ εἶχον ὑποσχεθῆν νὰ γράψω, ἐν τῆς προηγουμένη μου· ὀλίγα μόνον τινα, οἷονεὶ τὴν σκιαγραφίαν τοῦ ἀνδρός.

Πέρυσιν ἀνεγίνωσκον ἐν τινὶ ἐφημερίδι ὅτι ἐν χωρίῳ τινὶ παρὰ τὴν Ραβένναν, εἶχεν ἐνσκήψῃ πυρκαϊὰ καθ' ἣν ὤφθη

λαθῶν τὴν κλειδα καὶ ἀνοίξας τὸν πρῶτον σύρτην παρτήρησε τὸ ἡμερολόγιον.

— Ἰδὲ, ἰδὲ, εἶπε μειδιῶν.

Τοῦθ' ὅπερ εἰρήμηνεν ἡ σύζυγός μου ὁμοίως ἔχει τὸ ἡμερολόγιόν της.

Πάντοτε μειδιῶν ἤνοιξε τὴν συλλογὴν τῶν μυστικῶν ἰδεῶν, ἀλλὰ μόλι· ἀνέγνω γραμμάς τινὰς καὶ ἐφρικίασε γενόμενος κάτωχρος.

— Ω! ω! εἶπε.

Ἀσθμαίνων, φρίττων, ψυχρῷ ἰδρῶτι περιρρέομενος ἐξηκολούθησε τὴν ἀνάγνωσιν αὐτοῦ, κατατρώγων τὰς σελίδας, τὰς ὁποίας ἀλληλοδιαδόχως ἔστρεψε διὰ χειρὸς τρεμούσης.

Δὲν ἔσχε τὴν γενναιότητα νὰ ἀναγνώσῃ τὸ ὅλον καὶ κλείσας τὸ ἡμερολόγιον ἔθεσε τὴν κλειδα ἐπὶ τοῦ μέρους, ἐν ᾧ εὔρεν αὐτὴν καὶ ἐξῆλθε τοῦ θαλάμου κλονιζόμενος καὶ χωλαίνων.

Μετὰ μίαν ὥραν, ὅτε ἡ μαρκησία ἐπανῆλθεν, ὑπέδεχθη αὐτὴν ὡς πάντοτε μετὰ τρυφερότητος καὶ μειδιάματος. Τὴν ἐσπέραν, πρὶν ἀποσυρθῆ εἰς τὸ δωμάτιόν της, διέταξε καὶ ἔφερον αὐτῷ τὸν υἱὸν της καὶ λίαν συγκινημένος, ἀλλ' ἀποφύσσων τὴν συγκίνησίν της, κατήσπασθη τὸ παιδίον ἐπανειλημμένως, ἔπειτα δὲ, κατὰ τὸ σύνθετον αὐτῷ, ἠσπασθῆ τὸ μέτωπον τῆς Κεκιλίας καὶ ἐξῆλθε λέγων:

— Αὔριον!

ἀνὴρ νέος ἀποβάλλον τὸν ἐπενδύτην του καὶ ριπτόμενος αὐτὸς πρῶτος ἐν μέσῳ τῶν φλογῶν καὶ σάζων τὴν κατοικίαν πτωχοῦ χωρικοῦ ἀπὸ τῆς καταστροφῆς· ὁ ἀνὴρ ἐκείνος, νέος ἔτι τὴν ὄψιν, ἦτο ὁ Δομίνικος Φαρίνης. Ἐκτοτε, ὅταν τὸν ἀναπολώ, τὸν βλέπω κατὰ προτίμησιν ἐν μέσῳ τῆς πυρκαϊᾶς ἀνδραγαθοῦντα, παρὰ ἐπὶ τοῦ προεδρικοῦ ἐδωλίου τῆς Ἰταλικῆς Βουλῆς· διευθύνοντε τὰς συνεδριάσεις ὅσον οὐδεὶς ἄλλος ἠδυνήθη νὰ πράξῃ μέχρι τοῦ νῦν.

Ἔχει φρονήματα φιλελευθερὰ· εἶναι ἀκατάβλητος ἐν τῆς ἐργασίας· ἔχει τὸν λόγον ἔτοιμον, ζωρὸν· τὸ πνεῦμα σπινθηροβόλον, τὸν χαρακτῆρα χαλύβδινον· τεσσαρακονταετῆς καὶ κατὰ πλεόν ἐπιδεικνύσι φυσιογενεμίαν νεαρὰν ἀκόμη. Εἶναι τύπος ἀνδρική· καλλονῆς καὶ κομψότητος· εἰς τὴν προεδρείαν τῆς Βουλῆς ἐξελέχθη πάντοτε παμψηφεί ἀνευ διακρίσεως κομμάτων· διὰ τοῦτο ἡ ἐκλογὴ τοῦ προέδρου αὐτοῦ ὁ Φαρίνης κατέλαβε τὴν προεδρείαν οὐδέποτε ὑπῆρξε ζήτημα πολιτικὸν διὰ τὴν Κυβέρνησιν· εἶναι αὐτὸς ὁ φυσικὸς, ὁ ἀναμείρηστος πρόεδρος.

Κατὰ τὰς παρελθούσας ὑπουργικὰς κρίσεις, αἵτινες περιέσπασαν τὴν κυβέρνησιν τῶν φιλελευθέρων, πολλάκις προσεκλήθη καὶ παρεκλήθη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως νὰ ἀναλάβῃ τὴν προεδρείαν τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου, καὶ ἀπεποιήθη πάντοτε. Ὑπῆρξε στρατιώτης. Τὸν φαντάζεσθε τώρα τὸν πρόεδρον τῆς Ἰταλικῆς Βουλῆς; Νὰ τὸν παραβάλετε μετὰ τὸν Βλαϊωρίτην.

Αὔριον ἐορτάζεται ἡ ἐπετηρὶς τοῦ Συντάγματος μίαν τῶν μεγάλων ἐθνικῶν ἐορτῶν ἐν Ἰταλίᾳ· ἡ ἐπέτειος τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ὁ πατὴρ τοῦ Βίκτωρος Ἐμμανουὴλ, ὁ Κάρολος Ἀλβέρτος ἔδωκε τὸ σύνταγμα εἰς τὸ μικρὸν Πεδεμόντιον· ἡ μεγαλειτέρα δόξα τῆς Σαβαυδῆς δυναστείας εἶναι ὅτι ἐκτοτε ἐσεβάσθη ἀκέραιον τὸ Σύνταγμα τοῦτο· εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἡ ἀκεραιότης αὕτη ἔχει οὐχὶ ὀλίγας ἐλλείψεις· ἐλλείψεις

Ἡ μαρκησία εἶχε κατακλιθῆ ὀλίγω πρὸ τοῦ μεσονυκτίου, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μόνον περὶ τὸ λυκαυγεῖς ἠδυνήθη τέλος νὰ κοιμηθῆ. Ἦτο ἡ ὀγδόη ὥρα καὶ ἐκοιμᾶτο ἐπὶ βαθὺν καὶ βαρὺν ὕπνον.

Αἶφνης ἐξετινάχθη ἐκ τοῦ ὕπνου ὑπὸ ἰσχυρᾶς ἐκπυροκροτήσεως. Ἦκουσε τὸν κράτον κατασπυσμένων βιμμάτων, τὰς θύρας ἀνοίγόμενας, ἔπειτα ἐπιφωνήσεις, κραυγαὶ τρομεραὶ ἐπληξαν τὴν ἀκοήν της. Ἐκπτονηθεῖσα ἐπήδησεν ἐκ τῆς κλίνης καὶ ἐνδυσθεῖσα ταχέως ὤρμησε παράφορος πρὸς τὸν θάλαμον τοῦ μαρκησίου, ὅθεν ἐξῆρχοντο αἱ κραυγαί.

Οἱ ὑπηρεταὶ ἀνήγειρον τὸν κύριόν των αἰματόφυρτον ἐκ τοῦ ἐδάφους. Ἡ μαρκησία ἐξέβαλε βραχνὴν κραυγὴν καὶ ἔπεσεν ἀναίσθητος. Ὁ μαρκησιὸς ἦτο νεκρός. Σφαῖρα διεπέρασε τὴν καρδίαν της. Ἐκράτει ἀκόμη τὸ πιστόλιον διὰ τῆς συνεσταλμένης δεξιᾶς χειρὸς της.

Τὸ γεγονός ποικιλοτρόπως ἐσοχλιάσθη ἐν τῆς πόλει, ἐκάστου ἐρωτῶντος. — Πῶς λοιπόν ὁ στρατηγὸς ἐφρονεῖσθη; Αἱ γινῶμαι ἦσαν διηρημέναι· οἱ μὲν ἔλεγον. «Ἀπὸ πολλοῦ οἱ πόνοι της ἦσαν τῶνδτι ἀέρρητοι καὶ διὰ τὸ ἀπαλλαγθῆ αὐτῶν κῆτοκτόνησεν.

Ἄλλοι δὲ οἴτινες ἐγίνωσκον καλλίτερον τὸν μαρκησιον, τὰν γενναιότητα καὶ τὴν ἀπάθειάν της, ἀπέδιδον τὸν θάνατον εἰς τυχαῖόν τι περιστατικόν. Ἡ μαρκησία οὐδόλωσ ὑπάπτεισε καὶ οὐδεὶς ποτε ἐπληροφορήθη τὴν ἀλήθειαν.

Ἡ Κεκιλία ἐκλαυσε τὸν σύζυγόν της, ὅστις, πάντοτε

ἐλευθεριῶν· πρὸ τοῦ Ἰταλικοῦ Συντάγματος· τὸ ἡμέτερον εἶναι. . . ριζοσπαστικόν.

A. Γ. Η.

Ο ΕΥΔΑΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΙ ΠΡΟΞΕΝΟΣ ΜΑΣ

Ἴδου ὅσα καταμαρτυροῦσι τὸν κ. Μητσάκην, ὅστις καὶ περὶ ἐκ τῶν καλλίστων συμπολιτῶν, καὶ ἐκδιουλεύσει πολλάκις εἰς τὴν ἐν Ἀφρικῇ ἑλληνικῇ ἰδέαν προσεγγικῶν, οὐχ ἧσσον ἀπέτυχεν ἐν Ἀδριανουπόλει καὶ ἐλπίζομεν ὅτι ὁ ἴδιος συναίσθανόμενος ὅτι ἀδικεῖ ἑαυτὸν καὶ τὴν ἀποστολὴν της θέλει σπεύσει νὰ ζητήσῃ μεταθέσιν ἀλλαγῆς, καὶ ἰδίᾳ νὰ ἐπανεβῆ εἰς τὴν προσφιλεῖς του Ἀθυσσινίαν, ἀπόστολος· γινόμενος τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐκεῖ ὅπου σῶζονται ἔτι δροσεραὶ αἱ ἑλληνικαὶ παραδόσεις.

Α' Μετὰ τοῦ ἀρχιερέως διατελεῖ εἰς ψυχροτάτας σχέσεις, ὡς καὶ μετὰ τῶν μελῶν τῆς κεντρικῆς ἐφορίας.

Β' Ἀδελφὸς ὢν ὅλων τῶν ἐν τῇ Ἑυρωπαϊκῇ Τουρκίᾳ συμβαινόντων, ὑδερλίαν ἰδέαν δύναται νὰ σχηματίσῃ περὶ τῶν μέσων, δι' ὧν δυνατόν νὰ ἐπιτύχῃ ὁ σκοπὸς τῆς ἀποστολῆς της, ἀπ' ἐναντίας σύμβουλον ἔχων ἕνα ἀπατριν Κρήτην, φαίνεται προσπαθῶν νὰ ἐκριζώσῃ αὐτήν, μετὰ τοσοῦτου κόπου κοινότης, Γεννάδης καὶ διδάσκαλοι ἐφύτευσαν.

Γ' Ἐψύχρανε πάντας σχεδὸν τοὺς πολίτας καὶ ἀπεμάκρυνεν ἀπὸ τοῦ Προξενείου, ὅπερ ἐπὶ Γεννάδου ἦν τὸ ἐνευκτέριον πάντων τῶν ἐργαζομένων ἐκεῖ ὑπὲρ τῆς ἰδέας ἑλληνοπαίδων.

Δ' Ἐκ πάθους ἀλόγου πρὸς τὸν Γυμνασιάρχην καὶ τὴν ἀξιόλογον διευθύντριαν τοῦ Παρθεναγωγείου κ. Ἀσπασίαν Γρηγοράκην οὐδέποτε μέχρι τοῦδε ἔθεσε τὸν πόδα εἰς παρά

δοσιν τοῦ Γυμνασίου, τοῦ Παρθεναγωγείου ἢ τῆς Ἀστυκῆς Σχολῆς.

Ε' Γίνεται πρόξενος σκανδάλου ἀπασχολῶν ἐν ὥραις παραδόσεως τὰς διδασκαλίας τῶν προαστείων, ἀναγκάζων αὐτὰς νὰ ἐξέλθωσι μετ' αὐτοῦ ἐπ' ἀμάξης κτλ. κτλ.

ΣΤ' Δὲν ἐκέρδισεν οὔτε τὸν σεβασμὸν τοῦ κοινακοῦ, οὔτε τὸν σεβασμὸν τῶν συναδέλφων της. Τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα εἰσῆλθεν εἰς τὴν Μητρόπολιν φορῶν ἄνωθεν τῆς στολῆς καὶ τοῦ παρασῆμου της ἐν χράμι, δῶρον, λέγει, τοῦ βασιλέως τῆς Ἀθυσσινίας! Ὡστε ἀν' αὐτὸν τύχη καὶ τοῦ δώσου κανένας δῶρον ὠρολόγιόν τι, θὰ τὸ κρεμάσῃ καὶ αὐτὸ ἐπὶ τοῦ στῆθους της μαζὶ μετὰ τὸ παράσημον.

Μετὰ ταῦτα πάντα ὁ ἐπιστέλλων ἡμῖν δικαίως παρατηρεῖ:

«Ἀφοῦ δὲν ἔχωμεν ἡμεῖς τὴν ὕλικὴν τῆς Ἑλλάδος ὑποστήριξιν, ἐπρεπε, νομίζω, νὰ μὴ μᾶς στέλλουν Μητσάκην, ἀλλὰ διπλωμάτας, ὅπως τοιοῦτον φοβερὸν διπλωμάτην ἔχει ἐδῶ ἡ Ρωσία, τὸν ἐκ Θεσσαλονίκης γνωστὸν Ἰωῆ καὶ εἰς ὕμᾶς κ. Ἰλιονίωφ.»

Καὶ ἐν ὑστερογράφῳ τάδε:

Ὁ σύμβουλος τοῦ Μητσάκη ἱατρός Α. Κρήτης, ὁ καὶ πρόξενος ἀμισθὸς τῆς Περσίας, ἀπῆλθεν οἰκογενειακῶς εἰς Κωνσταντινούπολιν ἵνα παρακολουθήσῃ τῇ Βάσσᾳ ὡς ἱατρός τῆς πασχούσης συζύγου της. Ὁ κ. Μητσάκη, διορθώσας τὰς ἑλληνικὰς ὑποθέσεις ἀναλαμβάνει καὶ τὴν διευθύνσιν τοῦ γραφείου καὶ προξενείου τῆς Περσίας.»

Ο ΝΑΥΣΤΑΘΜΟΣ

Κύριε Συντάκτη τοῦ «Μη Χάνεσαι».

Ὅχι μόνον ἐσφαλμένως· ἀλλὰ καὶ μεροληπτικῶς ὅπερ

ἀγαθὸς καὶ συμπαθὴς, ὑπῆρξε φίλος, πατὴρ καὶ σύζυγός ἴσως μάλιστα εὐκρινῶς τὸν ἑλληπῆτην.

Τὸ ἐπόμενον ἔτος, ἔνεκα τοῦ θανάτου τῆς μητρὸς της, ὁ βαρόνος Δεσιμαῖζ ἐγένετο κύριος οὐχὶ εὐκαταφρονήτου περιουσίας, ἀποπερούσης πρὸσοδὸν τριακοντα περὶπου φράγκων.

Τὸ πάθος τοῦ βαρόνου διὰ τὴν μαρκησίαν δὲν κατηνύσθη. Ὅτε ἐπέκθη ὅτι ἡ στιγμή ἐπέστη νὰ παρουσιασθῆ εἰς τὴν Κεκιλίαν, ἐλθὼν παρ' αὐτῆς εἶπε:

— Εἶσθε ἐλευθερὰ καὶ σὰς ἀγκυρᾶ πάντοτε· εἶσθε σχεδὸν πτωχὴ καὶ ἐγὼ εἶμαι πλούσιος· εἰς προσφέρω τὸ ὄνομά μου καὶ τὴν περιουσίαν μου.

Ἡ μαρκησία δὲν ἠδύνατο ν' ἀρνηθῆ, ὅτι προσέφερον αὐτῇ ὁ ἀνὴρ, εἰς τὴν ἡ καρδίαν της ἀνῆκε. Μετὰ πεντεκαίδεκα μῆνας ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ μαρκησίου Σαμαράνδ, ἡ Κεκιλία ἐνυμφεῖτο τὸν βαρόνον Δεσιμαῖζ.

Ἀνεχώρησαν ἐκ Τουλούζης, ἐνθα ὁ γάμος τῆς ὥραις χήρας δὲν ἐπέδοκίμασθη ὑπ' ὄλων, καὶ μετέβισαν, ἵνα ἐγκαταστῶσιν ἐν Παρισίαις.

Ὁ μικρὸς Παῦλος ἦν τότε τεσσάρων καὶ ἡμίσεως ἔτους.

Μετ' οὐ πολὺ ἡ Κεκιλία ἐποίησεν ἀνακάλυψιν πλήξασα δεινῶς τὴν καρδίαν της. Ἦτο πρῶτον τραῦμα. Ὁ βαρόνος Δεσιμαῖζ δὲν ἠγάπα τὸν υἱὸν της, ἐφαίνετο μάλιστα ἀποστρεφόμενος αὐτόν.

— Ὁ σύζυγός μου λοιπόν εἶνε ἄνθρωπος χωρὶς καρδίαν; ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν μετ' ὀδύνης ἡ Κεκιλία.

Μετ' οὐ πολὺ ἐγένετο τὸ δεύτερον μῆτηρ, ὁ δὲ βαρόνος κατεγοητεύθη ἐπὶ τῆς προσκλήσεως ἑνὸς υἱοῦ. Ὁ Παῦλος παντοίτροπος ἐξεδίηλσε τὴν χαρὰν της, διότι ἀπέκτησε μικρὸν ἀδελφόν καὶ ἀμέσως ἠγάπησε δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῆς καρδίας της, ἔνεκα τοῦ ὅποιον ἔπρεπε νὰ καταστῇ ἀξίος τῆς ἀγάπης τοῦ βαρόνου. Ἀλλὰ δυστυχῶς οὐδὲν τοιοῦτον συνέβη. Ἡ ἀλλόκοτος ἀποστροφή, ἧς ὁ μικρὸς ἦν τὸ ἀντικείμενον, κῦξανεν ἐπὶ μᾶλλον, ὁ δὲ βαρόνος τελευταῖον ἀπῆτησεν, ἵνα ὁ νέος μαρκησιὸς ἀπομακρυνθῆ τοῦ οἴκου.

Ἡ Κεκιλία ἐκλαυσε καὶ ἐνεκαρτέρησε κατανοοῦσα ὅτι τὸ ν' ἀποχωρισθῆ τοῦ υἱοῦ της ἦτο θυσία, ἣν ὤφειλε νὰ κάμῃ, ὅπως ἀπαλλάξῃ αὐτὸν τῶν προφηλακισμῶν ὁ Παῦλος ἐστάλη εἰς οἰκοτροφεῖον.

Ἐν τούτοις ὁ βαρόνος δὲν ἐβράδυνε νὰ φανῇ τοιοῦτος, οἷος ἦτο. Ὁ πολὺς ἔρωσ αὐτοῦ δὲν ὑπῆρχε πλέον· ἡ ψυχρότης της, ἡ ἀπέχθειά της, οἱ τραγεῖς λόγοι της, κατέδειξαν τῇ βαρόνῃ ὅτι δὲν ἠγαπάτο πλέον. Προσβληθεῖσας τῆς ἀξιοπρεπειᾶς της, δὲν ἠθέλησε μάλιστα ν' ἀποπειραθῆ νὰ ἐπαναγάγῃ τὸν σύζυγόν της εἰς τὰ καθήκοντά της, ἔσχε μάλιστα καὶ τὴν ὑπερηφάνειαν τοῦ νὰ μὴ παραπονεθῆ.

Ὁ κ. Δεσιμαῖζ εἶχεν ἀνεύρει ἐν Παρισίαις ἀρχαίᾳς γνωριμίαις. Συνήντα τις αὐτὸν εἰς πάντα τὰ διασκεδαστικὰ μέρη. Ἦν ὁ τακτικὸς φοιτητὴς τῶν αἵθουσῶν τούτων, ὅπου καταφεύγουσι πάντες οἱ ἀπερριμμένοι, οἱ ἐκπεπωκότες οἰκονομολόγοι τοῦ χρηματιστηρίου, οἱ τρέχοντες κατόπι τῶν

είναι κακός, επληροφόρησαν την «Παλιγγενεσιάνου» εν τῷ Ναυστάθμῳ ἀπό τινος ἐνεργούντος δραστηρίως αἱ ἐπισκευαὶ τῶν πλοίων· σὰς διαβεβαίωσεν ὅτι εἰς οἶκον θέσειν περιήλθεν ὁ Ναυστάθμος· ἔνεκα τῆς ἀτομικῆς πρὸς κῦτόν κακοβουλίας τοῦ κ. Ρούφου, οὐχὶ δραστηρίως ἀλλ' οὔτε νωθρῶς δύναται νὰ ἐνεργήσῃ τι. Οὐδεμία ἐπισκευὴ γίνεται ἐκτός τῆς «Σύρου» ἥτις πρὸ μηνὸς εἶναι ἐτοιμὴ· ἡ δὲ ἀναγραφομένη δραστηριότης θὰ γαρῶμεν πολὺ ἀν' στραφῆ καὶ ἐπιτηρῆ τὰ ἔργα ἅτινα καὶ ἐκτός καὶ ἐντός τοῦ Ναυστάθμου γίνονται ὅπως πρὸ ὀλίγου ἐπιτηροῦντο τοῦθ' ὅπερ καὶ ἐγένετο τὸ μῆλον τῆς ἐριδος. Οὐκ εἰς μακρὰν δὲ καταδειχθήσεται διατί μέρη τοῦδε ἐγένοντο καλὰ, ἐνῶ ἐπρόκειτο νὰ γίνωσι ὅπως πολλοὶ γνωρίζουσι.

Σ. Ρ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΑΝΑ ΑΣΤΕΙΑ

Ἰδοὺ πάλιν τί ἔβαλε σ' τὸ χέρι ὁ φοβερός ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἀνταποκριτὴς μας, ἐγγχειρισθὲν εἰς τὴν ἐπὶ τῶν Ἀποζημιώσεων Ἐπιτροπὴν. Εἶναι ἀπὸ τὰ μοναδικά. Τὸ καταχωρίζομεν ὅπως ἔχει.

LIST DE MEUBLES PERDUES DU SI UR. THEODORE . . . DE ZAGAZIG.

1) Table rond avec marm	fr.	60
2) " de noi	"	80
3) " Trapezerie	"	50
4) Canape lastique	"	75
5) Poltron (li de repos)	"	40

κομψευομένων γυναικῶν, οἱ βαλκαντιοτόμοι, οἱ ἀπαταιῶνες, οἱ τυχοδιώκται, οἱ οὐτιδανοὶ πάσης κατηγορίας καὶ πάντων τῶν ἐθνῶν.

Προκειμένου περὶ τῆς περιουσίας του, ἔδαπάνᾳ μέγιστα ποσά, ἐπειδὴ δὲ ἡ πρόσοδος του δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπαρκέσῃ, τὸ γενόμενον πρῶτον ρῆγμα εἰς τὸ κεφάλαιον ἔβαινε πάντοτε εὐρυνόμενον.

Ἡ Κεκιλία ἐβλεπε μετὰ τρόμου τὸ βάρβαρον, ὅπερ ὁ σύζυγός της ἐσκαπτεν ὑπὸ τοὺς πόδας της. Ἡ δυστυχὴς ἐξηκολούθει ὀδυρομένη, ἀναλογιζομένη τὸ μέλλον τὸ τόσον ἀβέβαιον τῶν τέκνων της. Ἰδίως ἀνησυχεῖ καὶ ἐθασανίζετο διὰ τὸν Παῦλον.

Ἐμελλε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δέκατον πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας του καὶ μετ' οὐ πολὺ θὰ ἐξήρχετο τοῦ οἰκοτροφείου. Ποία λοιπὸν θὰ ἦτο ἡ τύχη τοῦ υἱοῦ της; Πόσοι φόβοι, πόσοι ἀγωνίαὶ κατεῖχον τὴν καρδίαν της ὡσάκτις ἀπηύθυνε τὴν ἐρώτησιν ταύτην! Ἀνελογίζετο τὰς δυσχερείας, τὰ προσκόμματα τὰ ὅποια ὁ νεαρός μαρκήσιος Σαμαράνδ ἔμελλε νὰ συναντήσῃ εἰς τὸν βίον καὶ ἐβλεπε μετὰ βαρυθυμίας τὰς ἀβεβαιότητας τοῦ μέλλοντός του.

— Ἐρ' ὅσον θὰ ζῶ, ἔλεγε καθ' ἑαυτήν, ἡ τρυφερότης μου θὰ προστατεύῃ αὐτόν! Ἄλλ' ἐὰν ἀποθάνω, Θεέ μου! Τί θὰ γίνῃ;

6) 6 chesses fins	"	55
7) 6 chesses ordinaires	"	15
8) 1 Miroir	"	40
9) 1 Lampe uspendu	"	35
10) 3 sandeliers	"	100
11) Lit avec son meubles	"	250
12) 3 lavomins avec son meubles	"	75
13) 1 baoule q'il avait	"	60
14) 6 charpetes (sindonia)	"	60
15) 6 traversen	"	18
16) 2 servisses d'un tabl.	"	50
17) 3 costumes vestotes	"	200
18) 2 coufies	"	30
19) 12 faciollettes	"	30
20) 6 morseaux essuis main	"	12
21) 6 cauvertures de line	"	100
22) 6 " de cotone	"	50
23) 5 Ridox (voiles)	"	35
24) Bain avec ces meubles	"	120
25) Piaices des livres jubiciaires	"	300
26) Divers pers de dousine	"	250

Totual 2526

Sertificat.

Le sousigné sertifie que le Sr. Theodore—quant il retourné de la Grèce apres l'evenement connait de Septembre 1882 il est abitué chey moi à mon maison.

En foi de quoi nous donous le present qu' il servi en besoin.

Outre nous sermous sous serment qu'il avait bien mobilé et valable plus de 3000 fr. eu tempe d'insurrections. Sur notre honneur qu'il servit en besoin.

ΚΚ'

ΕΙΣ ΣΥΓΓΕΝΗΣ ΠΕΡΑΝ ΤΟΥ ΩΚΕΑΝΟΥ

Ἡ Κεκιλία ἔκλαιε. Κατὰ τὴν ἡμέραν δὲ ταύτην διετέλει εἶπερ ποτὲ ὑπὸ τὸ κράτος Ολιθερῶν σκέψων. Τὴν πρῶταν ἀναλαβούσα θάρρος ὠμίλησε περὶ τοῦ Παύλου τῷ κ. Δεσιμαίζ καὶ ἠρώτησεν αὐτόν τί ὄφειλε νὰ κάμῃ τὸν πρωτότοκόν του υἱόν, ἐπειδὴ καὶ ἡ στιγμή ἐπέστη ἵνα ἀποσύρῃ αὐτόν ἀπὸ τοῦ καταστήματος, ἐν ᾧ δὲν ἠδύνατο νὰ ποιήσῃ τελευταίως σπουδάς.

— Τοῦτο δὲν με ἀποβλέπει διόλου, ἀπήντησε κτηνωδῶς ὁ βαρόνος· ἐὰν εἰργάσθῃ κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἑπτὰ ἐτῶν, καθ' ὃ εὐρίσκειται ἐν τῷ οἰκοτροφείῳ, θὰ ἔμαθεν ὀρεκτά· βάλλατέ τον νὰ μάθῃ τέχνην τινα.

Ὁ δὲ κ. βαρόνος ἔστρεψε τὰ νῶτα πρὸς τὴν συζυγόν του. Ἡ Κεκιλία ἠσθάνθη τὴν καρδίαν αὐτῆς συντριβομένην. Νὰ βάλῃ τὸν υἱόν της, τὸν μαρκήσιον Σαμαράνδ, εἰς τέχνην! Ποία χλεύη! Νὰ βλέπῃ τις τὸν ἔγγονον τῶν ἀρχαίων Σαμαράνδ, σκυτοκόμον ἢ ὑπάλληλον ἐμπορικοῦ μετὰ τὸν πῆχυν εἰς τὴν χεῖρα.

Ἡ Κεκιλία ἔκλαιεν.

— Ἰππρέτης τις ἀνοίξα; τὴν θύραν τοῦ δωματίου ἐν ᾧ εὐρίσκειτο.

— Ἕνας κύριος, Ἕνας ξένος, ζῆτε νὰ ὀμιλήσῃ τὴν κυρίαν βαρόνην, εἶπεν ὁ ὑπυρέτης.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Ἐξηφανίσθη σήμερον τὴν πρῶταν ὑπὸ τοῦ βοηθοῦ τοῦ Α' τμήματος καὶ τοῦ ἱατροῦ κ. Γ. Σπηλιοπούλου ἡμισυ βαρέλιον σαρδελῶν βεβλαμμένων τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Νικοδήμου παντοπώλου, Σπύρου Δραβίλα.

— Ὁ ὑπαστύνομος τοῦ Α' τμήματος κατέσχε σήμερον τὴν πρῶταν 48 ἄρτους· ἑλλίπεις τοῦ ἀρτοποιοῦ Γ. Κωνσταντίνου.

— Ἐπιθεωρηθέντων σήμερον ὑπὸ τοῦ βοηθοῦ τοῦ ΣΤ' τμήματος καὶ τοῦ ἱατροῦ κ. Κ. Νικοκλέους τὰ ἐν τῷ τμήματι τούτῳ ἐδώδιμα, ἐξηφανίσθησαν ὡς σερπητότα καὶ ἐπιβλαβῆ εἰς τὴν ὑγίαν 40 ὀκάδες ταραμῶ τῶν παντοπωλῶν Γεωρ. καὶ Σπυρ. Κανελλοπούλου, 40 ὀκάδες χαβιαρίου, καὶ τινες σαρδέλαις τοῦ παντοπώλου Δ. Δεληκούρα, 24 ὀκάδες βακαλάου, καὶ 1) ἡ βαρέλιον σαρδελῶν τοῦ παντοπώλου Στ. Καλορόνου, 8 ὀκάδες ὀπῶραι τοῦ ὀπωροπώλου Ἀθ. Βούλγαρη καὶ 80 λεμόνια καὶ τινες ὀπῶραι τοῦ ὀπωροπώλου Εὐθύμ. Παππαζήση.

— Ἐπίσης ἐξηφανίσθησαν ὑπὸ τοῦ βοηθοῦ τοῦ Στ' τμήματος, καὶ τοῦ ἱατροῦ κ. Γιαννοπούλου ἐν Κολωνακίῳ ἐν βαρέλιον κολιαουδιῶν βεβλαμμένων τοῦ παντοπώλου Κ. Στασινοπούλου, 14 βαρέλιον σαρδελῶν ὁμοίων τοῦ παντοπώλου Μ. Παππαδογιαννάκη, δέκα ὀκάδες γεωμῆλων ὁμοίων τοῦ Π. Κορδατζῆ, καὶ ἡμισυ βαρέλιον σαρδελῶν τοῦ παντοπώλου Μ. Παναγιωτοπούλου.

— Χθὲς ὄρα 4 μ. μ. ἐν τῇ ὁδῷ Ἐρμού ὁ ἀμαξηλάτης Ἐμμανουὴλ Νικολάου παρέσυρε καὶ ἀνέτρεψε διὰ τῆς ἀμάξης του τὸν 12ετῆ Δ. Φλαμπούρην τραυματισθέντα ἐκ τούτου ἐλαφρῶς κατὰ τὸν πόδα. Ὁ ἀμαξηλάτης συνελήφθη ἀμέσως ὑπὸ τοῦ ἐκεῖ φρουροῦ ἀστυν. κλητῆρος Γ. Βασιλείου.

— Οὐδεὶς προσεβλήθη χθὲς ὑπὸ εὐλογίας ἐνταῦθα τε καὶ ἐν Πειραιεῖ.

ΠΑΝΕΛΛ. ΑΤΜΟΠΛΟΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

Δευτέρα	9 μ. μ.	Διὰ Γύθειον, Καλάμας, Πύλον, Μάραθον, Κυπαρισσίαν, Κατάκωλον, Ζάκυνθον, Μεσολόγγιον, Πάτρας, καὶ Κόρινθον.
Τρίτη	9 π. μ.	Διὰ Κόρινθον, Πάτρας, Ζάκυνθον, Κεφαλληνίαν, Κέρκυραν, ἐνθα συναντᾶται μετὰ τὰ διὰ Brindisi ἀποπλέοντα.
Τετάρτη	9 μ. μ.	Διὰ Σύρον.
Πέμπτη	7 μ. μ.	Διὰ Χαλκίδα, Στυλίδαν καὶ Βόλον.
Σάββατον	9 π. μ.	Διὰ Κόρινθον, Πάτρας, Κέρκυραν κατευθεῖαν (ἐνθα συναντᾶται μετὰ τὰ διὰ Brindisi ἀποπλέοντα) καὶ διὰ Ζάκυνθον, Κατάκωλον, Κυπαρισσίαν κτλ. διὰ συναντήσεως εἰς Πάτρας τὴν αὐτὴν ἑσπέραν.
Σάββατον	7 π. μ.	Διὰ Χαλκίδα, Στυλίδαν καὶ Βόλον.

Ὁ κ. Ἀμπελικόπουλος ἀναδέχεται νὰ προηγηθῆσθε τοὺς θέλοντας νὰ παρουσιασθῶσιν εἰς τὸ Ἔ. Ζήννειον διαγωνίσμα.

— Ποίος εἶνε ὁ κύριος οὗτος; — Δὲν εἶπε τὸ ὄνομα του, ἀλλ' εἶνε ἕνας μεσόκοπος καὶ πολὺ καλοῦ ἔξωτερικῶ.

— Καλὰ, πέτε του νὰ ὀρίσῃ, εἶπεν ἡ Κεκιλία, ἀπομάτουςα ταχέως τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἄνθρ καλοσνεδεδυμένος, διακεκριμένος, παρρησιαστικὸς, συμπαθὴς, ἄγων, ὡς ἐφαίνετο, τὸ πεντηκοστὸν τῆς ἡλικίας αὐτοῦ ἔτος ἐνεφανίσθη πρὸ τῆς βαρόνης, ἢν ἐχαίρετσε μετὰ πολλοῦ σεβασμοῦ.

Ἡ κ. Δεσιμαίζ τῷ ἔδειξεν κάθισμα, ἀλλὰ πρὶν ἢ καθίσῃ οὗτος· εἶπε.

— Κυρία βαρόνη δὲν με γνωρίζετε, ἐπειδὴ με βλέπετε πρῶτην φορὰν, ἀλλὰ τὸ ὄνομα τὸ ὅποιον φέρω ἴσως τὸ ἐνθυμείσθε ἀκόμα. Ὄνομάζομαι Φίλιππος Δεβιλλιέρ.

Ἡ μῆτηρ τοῦ κ. μαρκησίου Σαμαράνδ, τοῦ πρώτου μου συζύγου, ἀπήντησεν ἡ Κεκιλία μετὰ συγκινήσεως, ἦτο δεσποσύνη Δεβιλλιέρ.

— Μάλιστα, κυρία βαρόνη, ἡ Βέρθα Δεβιλλιέρ, μαρκησία Σαμαράνδ, εἶχεν ἀδελφόν τοῦ ὁποίου, εἶμαι υἱός.

— Τότε, κύριε, εἰσθε. . .

— Εἶμαι, κυρία βαρόνη, ἐὰν ἀγαπᾶτε, ἐξάδελφός σας.

— Ὡ! κύριε! ἀνέκραξεν ἡ Κεκιλία πλησιάζουσα τὸν Φίλιππον Δεβιλλιέρ καὶ τείνουσα αὐτῷ τὴν χεῖρα. Ὁ κ. Δεβιλλιέρ κύψας ἠσπᾶσθη τὴν χεῖρα τῆς βαρόνης.

— Ἐξάδελφέ μου, εἶπεν ἡ Κεκιλία, δὲν εὐαρεστεῖσθε νὰ καθίσαιτε;

— Μάλιστα, μάλιστα, καθύσον μέλλομεν διὰ μακρῶν νὰ συνδιαλεχθῶμεν, διότι ἔχω πολλὰ νὰ σᾶς εἶπω. Ἐκάθισαν.

Ἡ οἰκογένεια Δεβιλλιέρ, ὑπέλαβεν ὁ Φίλιππος, εἶνε ἐκ μικροῦ οἴκου, ὑποδεεστέρᾳ τῆς τῶν Σαμαράνδ, ἥτις παρήγαγε περιφανεῖς ἀνδρας. Ἐν τούτοις τοῦτο δὲν ἐμπόδισε μαρκησίον τινα Σαμαράνδ νὰ νυμφευθῇ τὴν Βέρθαν Δεβιλλιέρ, ἥτις δὲν ἦτο ἐκ μεγάλου οἴκου καὶ δὲν εἶχε περιπλέον οὐδεμίαν ποιοῦσίαν.

— Ὁ υἱός της Βέρθας Δεβιλλιέρ ἐνυμφεῖθῃ ἐμὲ αὐτήν.

— Ἡζεύρω, ἡζεύρω. . . Οἱ μαρκησίοι Σαμαράνδ ἐπραττον πολλάκις οὕτω. Ὁ πάππος μου ἦτο κατεστραμμένος καὶ ἀγνοῶ πῶς ὁ πατήρ μου, ὁ ἀδελφός της Βέρθας, ἦναγκάσθη νὰ μεταβῇ εἰς τὸ ἐξωτερικόν πρὸς ἀναζήτησιν τύχης ἐν Ὀλλανδίᾳ, ὅπου ἐνυμφεῖθῃ καὶ ὅπου ἐγεννήθη. Δὲν θὰ σᾶς διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν τοῦ πατρός μου. Δις ἐσχημάτις περιουσίαν καὶ δις ἀπόλεσεν ὅ,τι εἶχε κερδίσει, ἀπέθανε δὲ πτωχός. Ἦμην τότε εἰκοσαετής, ἐν Μαλαιζία τῆς νήσου Ἰάβας, γραφεὺς σπουδαίου ἐμπορικοῦ οἴκου, οὗ ἡ ὁδὸς ἦτο καὶ εἶνε ἀκόμη ἐν Ἀμστελδάμῳ. Ὁ πατήρ μου ἦτο ἔμπορος, ἡ τύχη μου ἦτο νὰ γίνω ἔμπορος καὶ ἐγὼ, ὡς ὁ πατήρ μου, καὶ δὲν εἶμαι δυσχερῆστῆμένος διὰ τοῦτο.

(Ἀκολουθεῖ).

ΔΙΝΟΡΑ

Τὸν εἶχον προσέτι καταδικάσει εἰς πρόστιμον, ὅστις μόλις εἶχε τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ εἶξη ἔτη τινὰ ἀκόμη· τὸν κατάδικον τοῦτον τῶν γραμμάτων, ὅστις μετὰ μακρὰν ζωὴν φιλολογικῆς ἐργασίας ἠδυνήθη νὰ ζήσῃ ἀνευ δοκιμασιῶν, ἐπὶ τῷ ὄρω ὅτι θὰ τῷ ἀνῆκον αἰωνίως αἱ πενιχραὶ οἰκονομίαι του!

Ἡ Δινόρα εὗρισκεν ἀδικον καὶ μωρὸν ἐν ταυτῷ τὴν κατάδικον, ἥτις, δόξα σοὶ ὁ Θεός, ὡς ἐστοχάζετο, δὲν ἦτο τελειωτική. Μετὰ νύκτα σκληρᾶς ἀγρυπνίας, ἐν τῇ μοναξίᾳ τοῦ ἐνδιδαιτήματός της, ἡ νέα κόρη εὗρισκετο ὀρθία ἀπὸ βαθείας αὐγῆς, βεβαία ὅτι ὁ κ. Σαντεναί θὰ ἀπῆντα εἰς τὴν χθεσινὴν ἐπιστολὴν της. Ὅλον τὸ πρῶτὸ διήλθεν ἀναμένοσα τὴν ἀπάντησιν καὶ ἀναγινώσκουσα καὶ σημειοῦσα ὑπ' ὀλολυγμῶν ἢ ὑπ' ὀργῆς, τὴν περίληψιν τῆς δίκης. Τὸ μεσημέρι, μετ' ἐπιμόνους προσπάθειας τῆς Βικτορίνας, ἡ Δινόρα ἐκάθησεν εἰς τὸ τραπέζι καὶ ἔφαγε βιαστικά. Ἐβιάζετο νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν φυλακὴν, νὰ ἴδῃ, ἂν ἠδύνατο, καὶ ἐμιλήσῃ πρὸς τὸν πατέρα τῆς. Τοῦ λοιποῦ θὰ τὸ ἔκαμνε συχὰ τὸ ταξεῖδι τῆς φυλακῆς. Πᾶν ὅ,τι ἐκ τῆς ζωῆς της ἠδύνατο νὰ δώσῃ εἰς τὸν δυστυχεῖ ἐκεῖνον, θὰ τὸ ἔδιδε ἐτόιμη νὰ μερισθῇ μετ' αὐτοῦ τὰ δεσμά του ἂν ἐπετρέπετο.

Ἐν τούτῳ ἀνέμεινε μίαν στιγμὴν ἀκόμη, ἐλπίζουσα πάντοτε τὴν ἔλευσιν τῆς ἐπιστολῆς τοῦ πρίγγιπος Σαντεναί. Θὰ εἶχεν ἀναγνώσει πλέον ὅ,τι τοῦ ἔγραφε χθές. Ἄλλ' ὁ καιρὸς παρήρχετο, ἡ Δινόρα ἀπεφάσισε νὰ ἀναχωρήσῃ. Ἄλλὰ πρὸ τῆς θύρας τῶν φυλακῶν ἐσταμάτησε πρὸ ἐμποδίου, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχε προῖδει. Δὲν βλέπουν τόσον εὐκολὰ τοὺς φυλακισμένους.

«Ἐχετε ἀδειαν;»

«Ὁχι, δὲν εἶχεν.» Ἦρχετο ἐκεῖ ἀπλούστατα ὑπὸ σκληρᾶς ἀνάγκης νὰ πηδῆσῃ εἰς τὸν λαϊμὸν τοῦ γέροντος καὶ νὰ τοῦ εἴπῃ ὅτι, ἐγκαταλειμμένος ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον, εἶχε τὴν κόρην του, ἡ ὁποία τοῦ ἀπέμεινε. Ἄλλ' ἦτο ἀνάγκη ἀδειας πρὸς τοῦτο. Ἠδύναντο νὰ ἐπισκέπτονται τοὺς καθαιργμένους αἱ οἰκογένειαί των τρεῖς τῆς ἐβδομάδος.

«— Δὲν ἔχετε, παρὰ νὰ γράψετε. Θὰ σᾶς ἀποκριθῶν!»

— Ἄλλὰ σήμερον...

— Ὡ! σήμερον, ἀδύνατον!...

— Ἄλλὰ εἶνε ὁ πατέρας μου· ἤθελα νὰ ἴδῶ τὸν πατέρα μου!

Ἡ Δινόρα ἔπρεπε νὰ ἴδῃ εἰς τὸ ἐλαφρῶς εἰρωνικὸν μειδιᾶμα τοῦ φύλακος, πρὸς τὸν ὁποῖον ὠμίλει, ὅτι καὶ αἱ πατέρες» εἰς τὴν φυλακὴν ἦσαν φυλακισμένοι, καθὼς οἱ ἄλλοι. Δὲν ἦτο ἡ μόνη κόρη ἥτις ἤρχετο ἐκεῖ μετὰ δακρῶν νὰ παρκαλέσῃ.

— Γράψατε, σᾶς λέγω, γράψατε!

Νὰ γράψῃ! καθὼς καὶ εἰς τὸν κύριον Σαντεναί! Νὰ περιμένῃ ἀκόμη μίαν ἀπάντησιν καὶ νὰ αἰσθάνηται τὸν καιρὸν παρερχόμενον ἐν φρικώδει λήθῃ! Τοῦ λοιποῦ θὰ ἦτο μία ζητιάννα. Μόνη, ἔπρεπε νὰ ἀγωνισθῇ κατὰ τοῦ ἀνθρωπίνου αὐτοῦ ὠκεανοῦ, ναυαγός, καὶ, ἐν τῷ πατάγῳ τοῦ ὄχλου, τίς θὰ ἤκουε τώρα τὰς ἰκεσίας της; Ἐκώφευεν, ἐκεῖνος, ὁ πρίγγιψ! Δὲν θὰ ἀπῆντα!

Ἐἶχε τόσῃν πρὸς αὐτὸν ἐμπιστοσύνην! Ἡ Δινόρα κατέπι-

πτεν ἀπὸ τὰ ὕψη ἐνὸς ὄνειρου. Ἄλλ' εἶχεν ἀναγνώσει τάχα τὴν ἐπιστολὴν; Εὗρισκετο εἰς Παρισίους; Ἐὰν ἐτόλμα, ἤθελε παρουσιασθῆ εἰς τὸ Μέγαρον τοῦ Σαντεναί.

Τοῦλάχιστον ἐπέτυχε τὴν ἀδειαν νὰ βλέπῃ τὸν πατέρα της. Θὰ εὗρισκετο πάλιν πρὸ αὐτοῦ, ἠδύνατο νὰ τοῦ ἐμιλήσῃ. Ὅταν ἐπανεῖδον κατὰ πρῶτον ἀλλήλας αἱ δύο ἐκείναι ὑπάρξεις διὰ μέσου τοῦ κυκλιδωτοῦ περιπράγματος τοῦ ἐμιλητηρίου, ἦτον ἡ στιγμὴ ἐκείνη θλιβερά, σπαρακτική. Ἡ κόρη διέκρινεν ἐν τῷ σκόφῳ πολὺν καὶ καταβεβλημένην μορφήν. Ἠθέλησε νὰ τὴν ἐναγκαλισθῇ, καὶ τὸ κενόν, εἶδος τι τάφρου μέσῳ τῶν δύο, τὴν ἐμπόδιζε. Τότε παρηγορεῖτο ἐκφέρουσα εὐέλπιδας λόγους διὰ μέσου τῶν κυκλίδων, καὶ ἀκούουσα τὴν ραγισμένην φωνὴν τοῦ ἀτυχοῦς, λέγουσαν:

— Γνωρίζεις ὅτι εἶμαι ἀθῶος! Δὲν ἔχεις νὰ κοκκινίξῃς γιὰ μένα! Ὁ Βερινὸν εἶναι ὁ ἀχρεῖος. Ἐγὼ δὲν ἤξευρα... ἤμουν πολὺ ἀγαθός, πολὺ ζῶον. Ἄ! κουτὲ, κουτὲ! Ναί.

Ἐπανήρχετο νὰ τὸν βλέπῃ κατὰ τὰς τεταγμένας ἡμέρας, πορευομένη πρὸς τὴν φυλακὴν, ὡς πρὸς ἀποδημίαν εἰς εἶδος τι νεκροταφείου. Ἐβιάζετο, τὰς ἡμέρας ἐκείνας, εἰς τὴν ἀπὸ τὸν Βικτορίνην νὰ κατασκευάσῃ κανὲν γλύκισμα, τὸ ὁποῖον ἤθελε καταποθῶσει νὰ περιέλθῃ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Φερώ. Πρὸς τί; Δὲν ἔτρωγε πλέον, δὲν εἶχεν ὄρεξιν. Μόνον μίαν σκέψιν εἶχε: νὰ συντάξῃ τὴν ἐκκλυσιν τῆς ἀποφάσεως. Ὁ δικηγόρος του τοῦ εἶπεν ὅτι τοιοῦτοτρόπως θὰ εὗρισκε δικαιοσύνην.

— Εἶμαι βεβαία περὶ αὐτοῦ! ἀπεκρίνετο ἡ Δινόρα.

Ἐισερχομένη εἰς τὴν φυλακὴν ἠσθάνετο δύσπνοιαν ἐκ τῆς θερμῆς καὶ συμπεπυκνωμένης ἀτμοσφαιραε, ἥτις συνέσφιγγε τοὺς κροτάφους της, μόλις δὲ ἡ βαρεῖα θύρα πλήρης ὑπερμεγέθων καρφίων ἠνοίγετο, ὑπὸ τὰ περιεργὰ καὶ σκωπτικὰ βλέμματα τῶν ἐν τῇ φρουρᾷ στρατιωτῶν, ἢ τῶν καθημένων ἐπὶ τῶν κατὰ μήκος τοῦ τοίχου βάθρων, ἠσθάνετο ἀγωνίαν ἐριάλτου· ἐνόμιζεν ὅτι ἔβλεπε τὴν σκοτεινὴν, τὴν σκυθρωπὴν καὶ φρικώδη εἰκόνα Ζοφεροῦ ὄνειρου. Διήρχετο τετράγωνον αὐλὴν τῆς ὁποίας αἱ ὕψηλα κιγκλίδες ὡς βασιανιστήρια ἐνετυποῦντο εἰς τὸ πνεῦμά της. Κισσὸς κνοιορτώδης ἀνεῖρπε κατὰ μῆκος τοῦ ἐνδιδαιτήματος τοῦ διευθυντοῦ καὶ περιέστερε μελαγχολικῶς τὰ παράθυρα. Μειονωμένα δὲ πασχάλει, δεσμώτιδες καὶ εἰρωνες, ἐπέχυνον ἐπὶ τῆς ὀλοψύχου ἐκείνης αὐλῆς εἰρωνικὸν τι μειδιάμα, διανοίγουσαι τὰ ἄνθη των ἐν τῇ εἰρικῇ.

Ἡ Δινόρα παρουσίαζεν εἰς τὸ γραφεῖον τὴν ἔγγραφον ἀδειάν της, ἡ ὁποία τὴν εἰσήγεν κατὰ Κυριακὴν, Τρίτην καὶ Πέμπτην εἰς τὸ κοινὸν ἐντευκτήριον, ἐνῶ τὰς ἄλλας ἡμέρας εἰσήγετο εἰς τὸ ἰδιαίτερον ἐντευκτήριον, τὸ ὁποῖον δὲν διέφερε τοῦ πρώτου εἰμὴ καθ' ὅσον ἔκειτο εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα ἀντὶ τοῦ ἰσογείου καὶ ὅτι αἱ κιγκλίδες αἰτινες τὴν ἀπεχώριζον τοῦ πατρὸς της ὡς ἀπὸ ἀγρίου ζώου, δὲν ἦσαν ἠνωμένοι διὰ δικτυωτοῦ. Ἐκεῖ ἡ Δινόρα ἠδύνατο νὰ πλησιάζῃ περισσώτερον τὸν δυστυχεῖ καὶ τεθλιμμένον ἐκεῖνον γέροντα, τοῦ ὁποῖου καθ' ἡμέραν παρετήρει τὴν κεφαλὴν φαλακροτέρην καὶ τὸ σῶμα μᾶλλον κεκυρτωμένον ἐντὸς τοῦ τετραγώνου καὶ στενοῦ, ὡς ἐξαγορευτήριον, κλωβοῦ του. Ἐκάθητο ἀπέναντί του, ἐπὶ κινητοῦ ξυλίνου θρανίου ἐρυθρόχρου ὡς τὸ ἰκρίωμα τῆς λαμπητόμου, καὶ προσκολλῶσα τὴν ὠχρὰν κεφαλὴν της ἐπὶ τῶν ψυχρῶν σιδηρῶν κιγκλίδων προσεπάθει νὰ φθάσῃ διὰ τῶν ἄκρων τῶν χειρῶν της, τὴν ἀδεξίως ἐξυρισμένην παρεῖαν τοῦ δυστυχοῦς ἀνθρώπου, ὅπου ἐρρόφα ἐνίστατο τὸ παχὺ δάκρυ ὅπερ ἔρρεε ἀπὸ τὰ ἐρυθρὰ ἐκ τῆς αὐπνίας βλεφάρου του ἐπὶ τῆς φαιᾶς αὐτοῦ γενειάδος.